

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15731/2555

บริษัทเคโซโมลด์แอนด์ไดคาสตัง จำกัดอุทธรณ์ผู้ร้อง ขอบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัดเจ้าหนี้รายที่ 3

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/60, ป.พ.พ. มาตรา 150, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 90/46, ป.พ.พ. มาตรา 698

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผลของคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนเป็นเหตุเฉพาะตัวของลูกหนี้เท่านั้น ที่จะหลุดพ้นจากหนี้ที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนแล้วมาผูกพันตามหนี้ที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการ ส่วนบุคคลภายนอกซึ่งต้องร่วมรับผิดชอบกับลูกหนี้ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง คำสั่งของศาลที่เห็นชอบด้วยแผนไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดชอบของบุคคลเหล่านั้นในหนี้ที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และบุคคลดังกล่าวจะต้องรับผิดชอบอีกเช่นไร ต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่ง การที่แผนฟื้นฟูกิจการกำหนดว่าเจ้าหนี้ตกลงจะไม่ใช้สิทธิเรียกร้องหรือดำเนินคดีหรือบังคับคดีใด ๆ กับผู้ค้ำประกัน ผู้จำนอง ผู้จำนำ ซึ่งได้ให้ไว้เป็นประกันในภาระหนี้ใด ๆ ของลูกหนี้ตลอดระยะเวลาที่แผนยังคงมีผลใช้บังคับ จึงขัดต่อบทบัญญัติของมาตรา 90/60 วรรคสอง เฉพาะข้อกำหนดส่วนนี้จึงตกเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 150 แต่ข้อกำหนดดังกล่าวก็มีใช้รายการสำคัญ ทั้ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ก็ได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้แล้วในมาตรา 90/60 วรรคสอง การที่ข้อกำหนดดังกล่าวตกไปจึงไม่กระทบถึงความสมบูรณ์ของแผนที่เหลืออยู่

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้และตั้งลูกหนี้เป็นผู้ทำแผน ต่อมาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์รายงานผลการประชุมเจ้าหนี้เพื่อพิจารณาแผนว่า ที่ประชุมเจ้าหนี้มีมติพิเศษยอมรับแผนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/46 (2) ศาลล้มละลายกลางพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการปรากฏว่า บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด เจ้าหนี้รายที่ 3 ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) เจ้าหนี้รายที่ 11 ห้างหุ้นส่วนจำกัดฟาสท์เทค 2000 เจ้าหนี้รายที่ 13 นางสาวกอบกาญจน์ เจ้าหนี้รายที่ 14 นายขลิท เจ้าหนี้รายที่ 15 ยื่นคำคัดค้านแผนฟื้นฟูกิจการ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้โดยมีลูกหนี้เป็นผู้บริหารแผน ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ เจ้าหนี้รายที่ 3 อุทธรณ์โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยในชั้นนี้เพียงว่า แผนฟื้นฟูกิจการ ข้อ 7.2 ขัดต่อพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง หรือไม่ เห็นว่า แผนฟื้นฟูกิจการข้อ 7.2 กำหนดว่า "ความรับผิดชอบของผู้จำนอง ผู้จำนำ และผู้ค้ำประกันสำหรับหนี้ของลูกหนี้ทุกประเภทยังคงมีผลบังคับต่อไปตามกฎหมาย เว้นแต่ ...หรือได้มีการบังคับชำระหนี้จากหลักประกันหรือผู้ค้ำประกันนั้นแล้ว หรือมีการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรในการปลดหลักประกันประเภทจำนอง จำนำ หรือค้ำประกัน และจดทะเบียนกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีที่กฎหมายกำหนด (เฉพาะในกรณีการปลดจำนอง) เจ้าหนี้ตกลงให้ภาระค้ำประกันของผู้ค้ำประกันลดลงตามส่วนภาระหนี้ที่ลูกหนี้ได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ตามแผนนี้ เจ้าหนี้ตกลงจะไม่ใช้

สิทธิเรียกร้องหรือดำเนินคดีหรือบังคับคดีใด ๆ กับผู้ค้ำประกัน ผู้จำนอง ผู้จำนำ ซึ่งได้ให้ไว้เป็นประกันในภาระหนี้ใด ๆ ของลูกหนี้ตลอดระยะเวลาที่แผนยังคงมีผลใช้บังคับ" และตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง บัญญัติว่า คำสั่งของศาลซึ่งเห็นชอบด้วยแผนไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดของบุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับลูกหนี้ หรือผู้รับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้ หรือผู้ค้ำประกันหรืออยู่ในลักษณะอย่างผู้ค้ำประกันของลูกหนี้ในหนี้ที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ผลของคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนเป็นเหตุเฉพาะตัวของลูกหนี้เท่านั้นที่จะหลุดพ้นจากหนี้ที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนแล้วมาผูกพันตามหนี้ที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการ ส่วนบุคคลภายนอกซึ่งต้องร่วมรับผิดกับลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง อันได้แก่บุคคลซึ่งเป็นหุ้นส่วนกับลูกหนี้หรือผู้รับผิดชอบร่วมกับลูกหนี้หรือผู้ค้ำประกันหรืออยู่ในลักษณะอย่างผู้ค้ำประกันของลูกหนี้ คำสั่งของศาลที่เห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการไม่มีผลเปลี่ยนแปลงความรับผิดของบุคคลเหล่านั้นในหนี้ที่มีอยู่ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน และบุคคลดังกล่าวจะต้องรับผิดอีกเช่นไร ต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยความรับผิดของบุคคลในทางแพ่ง ในส่วนของผู้ค้ำประกันเมื่อหนี้ที่ค้ำประกันนั้นมิได้ระงับสิ้นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 698 ผู้ค้ำประกันก็ยังไม่หลุดพ้นความรับผิดต่อเจ้าหนี้ และเมื่อปรากฏว่าลูกหนี้ขึ้นต้นผิดนัดไม่ชำระหนี้เจ้าหนี้ก็ชอบที่จะเรียกให้ผู้ค้ำประกันชำระหนี้ได้นับแต่นั้น ดังนั้น การที่แผนฟื้นฟูกิจการ ข้อ 7.2 วรรคสาม กำหนดว่า เจ้าหนี้ตกลงจะไม่ใช้สิทธิเรียกร้องหรือดำเนินคดีหรือบังคับคดีใด ๆ กับผู้ค้ำประกัน ผู้จำนอง ผู้จำนำ ซึ่งได้ให้ไว้เป็นประกันในภาระหนี้ใด ๆ ของลูกหนี้ตลอดระยะเวลาที่แผนยังคงมีผลใช้บังคับ จึงขัดต่อบทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/60 วรรคสอง เฉพาะข้อกำหนดส่วนนี้จึงตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 แต่อย่างไรก็ตามแม้ข้อกำหนดในแผนดังกล่าวจะไม่มีผลบังคับ แต่ข้อกำหนดดังกล่าวก็มีใช้รายการสำคัญ ทั้งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ก็ได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้แล้วในมาตรา 90/60 วรรคสอง การที่ข้อกำหนดดังกล่าวตกไปจึงไม่กระทบถึงความสมบูรณ์ของแผนที่เหลืออยู่ กรณีจึงสมควรให้ความเห็นชอบด้วยแผน เว้นแต่ข้อกำหนดที่ตกเป็นโมฆะดังกล่าว พิพากษาแก้เป็นว่า มีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน เว้นแต่ข้อกำหนดในแผนฟื้นฟูกิจการ ข้อ 7.2 วรรคสาม ที่ว่า เจ้าหนี้ตกลงจะไม่ใช้สิทธิเรียกร้องหรือดำเนินคดีหรือบังคับคดีใด ๆ กับผู้ค้ำประกัน ผู้จำนอง ผู้จำนำ ซึ่งได้ให้ไว้เป็นประกันในภาระหนี้ใด ๆ ของลูกหนี้ตลอดระยะเวลาที่แผนยังคงมีผลใช้บังคับที่ตกเป็นโมฆะ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

วีระพล ตั้งสุวรรณ · มนุพงศ์ รุจิกันทะ · สมควร วิเชียรวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/15731/2555>